

Arrest

nr. 133 214 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster deed 17 juli 2013 te Kinshasa een visumaanvraag (type C), met het oog op familiaal bezoek. Het visum werd toegekend op 5 september 2013, geldig van 25 september 2013 tot 9 december 2013.

1.2. Op 12 december 2013 verzocht zij om verlenging van het visum kort verblijf, om medische redenen.

1.3. Verzoekster werd op 17 december 2013 verzocht om een reisziektekostenverzekering voor te leggen.

1.4. Op 16 januari 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 13) Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7 !!

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art 6, eerste lid, van de wet

(...)

Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien de overgemaakte reisziektekostenverzekering niet geldig is voor Schengen zoals opgevraagd werd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoekster zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden gegeven. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeksters vraag om verlenging van haar verblijf werd beoordeeld alvorens te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654)

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij toelicht als volgt:

“Schending van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en manifeste appreciatiefout.

Eerste grief

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de vreemdeling in het Rijk verblijft langer dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgesteld reistitel werd aangebracht.

In december heeft Mevrouw een verlenging van het verblijf aan de gemeente aangevraagd.

De verlenging van het verblijf werd niet toegestaan. Volgens de tegenpartij is de reisziektekostenverzekering niet geldig voor Schengen zoals opgevraagd werd.

Nochtans heeft Mevrouw de reisziektekostenverzekering bij de aanvraag samengevoegd. De reisziektekostenverzekering verzekert Mevrouw voor de periode van 26 november 2013 tot 25 november 2014.

In tegenstelling met de verklaring van de tegenpartij is de reisziektekostenverzekering wel geldig voor Schengen. Inderdaad kunnen we lezen " Tableau des Garanties : Frais Médicaux Accident, maladie subite Minimum Union Européenne....30.000euros »(stuk 2).

De voorwaarden om de verlenging toe te staan werden wel door verzoekster geëerbiedigd.

In casu, maakt de tegenpartij een manifeste appreciatie fout en miskent het zorgvuldigheidsbeginsel. Inderdaad beslist de tegenpartij dat de reisziektekostenverzekering niet geldig voor Schengen is en neemt een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van dit verkeerd element. De tegenpartij heeft niet alle elementen in aanmerking genomen. Bijgevolg is het artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet geschonden.

Tweede grief

Volgens het artikel 74/13 : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Volgens de terugkeerrichtlijn : “De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven” (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

In december heeft Mevrouw een verlenging van het verblijf aan de gemeente aangevraagd. Ze heeft de reisziektekostenverzekering aan de aanvraag samengevoegd.

Mevrouw werd in november geopereerd. Een transplantatie wordt op 27 februari 2014 geprogrammeerd. Afspraken tot eind april worden ook geprogrammeerd (stukken 3-5).

Mevrouw verliest het zicht van een oog.

Bovendien wordt het bestaan van een familieleven in feit beoordeeld. In casu, is het bestaan van dit familieleven niet betwist. De beslissing zegt geen woord betreffende dit familieleven van verzoekster. Er is absoluut geen onderzoek van de evenredigheid tussen de maatregel en zijn gevolgen.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 62, 74/13 van de wet, het artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en de richtlijn.

Er werd al door Uw Raad beoordeeld (arrest n° 26.878 van 30 april 2009) :« 3.3. Au demeurant, force est de constater que la partie défenderesse ordonne à la partie requérante de quitter le territoire, ce sans justifier d'aucune manière son ingérence dans la vie privée et familiale que celle-ci évoquait dans

sa demande d'autorisation de séjour où, comme elle le rappelle dans sa requête, elle revendiquait la protection prévue par l'article 8 de la CEDH. Il en résulte que l'ordre de quitter le territoire daté du 15 décembre 2008 et notifié le 21 décembre 2008 procède d'une violation de l'article 8 de la CEDH et d'une violation des obligations de motivation visées au moyen ».

□ Derde grief

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit is het geval, vandaar de verzoeker de bescherming van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet aanvoert.

Krachtens artikel 13 EVRM, een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : "Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres vs. Belgique, n° 33210/1 van 2 oktober 2012 et M.S.S., § 121).

Indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling."

3.2.1. In het eerste onderdeel betwist verzoekster de rechtsgeldigheid van het motief van de bestreden beslissing. Zij voert aan dat zij wel degelijk een reisziektekostenverzekeringen bij haar aanvraag heeft gevoegd. Deze reisziektekostenverzekeringen was geldig van 25 november 2013 tot 25 november 2014 en was wel degelijk geldig voor het Schengengebied. Verzoekster wijst er op dat op het voorgelegde document vermeld staat: "Tableau des garanties: Frais Médicaux Accident, maladie subite Minimum Union Européenne ... 30.000 euros". (stuk 2 bij het verzoekschrift)

Waar verzoekster aanvoert dat in het document reisziektenkostenverzekering dat werd neergelegd wel degelijk wordt vermeld dat de verlenging betrekking heeft op de hele Europese Unie en dus het Schengengebied omvat, stelt de Raad vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd. Op de voorzijde van het document staat te lezen "Destination : Belgique", onmiddellijk daaronder gevolgd door "territoire : [blanco]". Er kan hier dus geenszins uit worden opgemaakt dat de verzekering het hele Schengengebied zou dekken. De passage die verzoekster aanhaalt ter ondersteuning van haar standpunt dat de gehele Europese Unie gedekt wordt, figureert op de achterzijde van dit document "Frais médicaux Accident, maladie subite Minimum Union Européenne 30.000€". Dit lijkt betrekking te hebben op het feit dat het Europese minimum van kostendekking gegarandeerd is en niet op het territoriaal toepassingsgebied van de verzekering. Ter terechtzitting geconfronteerd met de vaststelling dat deze vermelding betrekking lijkt te hebben op het bedrag van de waarborg en niet op het territoriaal toepassingsgebied waar de dekking betrekking op heeft, komt de advocaat van verzoekster niet verder dan deze stelling te beamen. De Raad stelt vast dat het motief van de bestreden beslissing dan ook steunt op een correcte feitenvinding. Verzoeksters standpunt kan niet worden bijgetreden.

3.2.2. In het tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarbij zij enerzijds stelt dat dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en anderzijds geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat hiermee geen rekening werd gehouden, doch integendeel dat aan verzoekster werd medegedeeld onder welke voorwaarden haar een verlenging van haar verblijf kon worden toegestaan. Uit de bespreking van de eerste grief is gebleken dat terecht werd vastgesteld dat verzoekster niet aan deze voorwaarden heeft voldaan. Aldus blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand.

Waar verzoekster aanvoert dat rekening moest worden gehouden met het feit dat zij met haar zoon een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, houdt de Raad zich bij de beoordeling van een

grief betreffende dit artikel aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster zich immers met een toeristisch visum voor maximum drie maanden naar België begaf, en haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen. In casu heeft verzoekster geen dergelijke aanvraag ingediend.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een gezinsleven had in België, doch enkel met een visum voor kort verblijf naar België kwam met het oog op familiebezoek. In haar visumaanvraag van 5 augustus 2013 zette haar advocaat uiteen dat zij geen enkel voornemen had om zich in België te installeren, dat zij eigenaar is in Congo en er haar leven wil verderzetten. Haar komst naar België zou zich aldus beperken tot een toeristisch bezoek. Verzoekster diende dan ook geen verzoek in om verblijfsmachtiging. Evenmin zet zij uiteen, bij het aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, dat zij alsnog een gezinsleven zou hebben in België. Verzoekster heeft er bij haar vraag om verlenging van haar verblijf ook nooit op gewezen dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Te dezen stelt de Raad dan ook vast dat de huidige zaak vanuit het oogpunt van het recht op gezinsleven, geen hinderpalen bevat die zich verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er blijkt dan ook niet dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte werd nagelaten rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster.

3.2.3 In het derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, in samenhang met artikel 13 van het EVRM.

Vooreerst stelt de Raad vast dat waar verzoekster aanvoert dat ze de bescherming inroept van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt

dat zij om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming zou hebben verzocht. Dit blijkt ook niet uit de neergelegde stukken. Evenmin blijkt dat verzoekster een aanvraag om medische verblijfsregularisatie zou hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekster beperkt zich ertoe op algemene wijze te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM zonder ook maar enigszins toe te lichten waarom een terugkeer naar haar land omwille van haar medische toestand als dusdanig zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Zo brengt zij geen enkel element aan waarom zij niet medisch opgevolgd zou kunnen worden in Congo. Daarbij wijst de Raad er ook op dat, zoals hoger reeds is gebleken, de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekster een medische behandeling in België te ontzeggen, maar enkel vaststelt dat aan de voorwaarden binnen dewelke zij om deze reden een verlenging van haar verblijf kon worden toegekend, niet werd voldaan. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT